

Institute for Jewish Spirituality

נתיבות שלום, יתרו (דבר ה' כהקדמה לקבלת התורה)

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני ויסעו מרפידיים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר: ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי: ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ: ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל: (שמות י"ט/א-ו)

והענין: ... בפסוקים אלו בא הקב"ה להודיעם מהו יהודי, מהי מהות של יהודי שאליו ניתנה תורה, שלא נאמרו כאן מצוות מעשיות מתרי"ג מצוות, רק מה הוא יהודי לו ניתנה התורה והמצוות.

וזהו אומרו "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי", לא כתיב "תשמעו אל מצוותי" ככתוב במקומות אחרים אלא **בקולי**, היינו שתטו לבכם לשמוע מה הקב"ה רוצה ממכם, לשמוע בכל דבר את הכוונה הפנימית הטמונה בקול ה', מה רצונו ית'. זהו הדבר הראשון במהותו של יהודי, שיאזין לקול ה' ובכל דבר שבא לידו יתבונן "מה רוצה ממני השי"ת", ומה ה"א (השם אלהיך) דורש מעמך.

עוד יד לפרש "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי", בקולי דייקא, והיינו שיהודי ישמע תמיד את קול ה' המדבר אליו. וכדאיתא בבית אברהם (פר' ויקרא) עה"פ "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו", דכתיב "ויקרא", לשון נסתר ולא נתפרש מי הקורא. ופירש, "ויקרא אל משה", כל קריאה ששמע משה, ידע ש-"וידבר ה' אליו", הקב"ה מדבר אליו בזה. וסיפר על הרה"ק רבי משה לייב מססוב שפ"א (שפעם אחת) ביקש ממנו בעל עגלה שירים לו חפץ שנפל לו, וכאשר ענה שאינו יכול אמר לו הגוי, "יכול אתה אלא שאינך רוצה". ושמע בזה דבר ה' המדבר אליו שאתה יכול אלא אינך רוצה.

וכן סיפר מהבעש"ט הק' זי"ע שפ"א ראה חילול שבת, ואמר שכל מה שאדם רואה או שומע יש לזה שייכות אליו, ופשפש ומצא ששמע פעם ביזוי תלמיד חכם ולא מיחה, והיות שת"ח הוא בבחי' שבת (ראה: רעיא מהימנא, זוהר ג' כ"ט/ב), הראו לו חילול שבת. כל מה שיהודי עובר בימי חייו, כל מה שהוא רואה ושומע, הכל הוא קול ה' המדבר אליו. וזהו שנאמר בדבר ה' קודם קבלת התורה, "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי", שזה מתנאים הראשונים של יהודי למען יהיה יהודי גם בפנימיותו, שתמיד ישמע את קול ה' המדבר אליו.

On the third new moon after the Israelites had gone forth from the land of Egypt, on that very day, they entered the wilderness of Sinai. Having journeyed from Rephidim, they entered the wilderness of Sinai and encamped in the wilderness. Israel encamped there in front of the mountain, and Moses went up to God. *YHVH* called to him from the mountain, saying, "Thus shall you say to the house of Jacob and declare to the children of Israel: 'You have seen what I did to the Egyptians, how I bore you on eagles' wings and brought you to Me. Now then, if you will listen to My voice and keep My covenant, you shall be My treasured possession among all the peoples. Indeed, all the earth is Mine, but you shall be to Me a kingdom of priests and a holy nation.' These are the words that you shall speak to the children of Israel" (Ex. 19:1-6).

In these verses God informs the Jewish people who they are, what their nature is such that they were given the Torah. Note carefully: in these verses God did not speak of any of the practical

Institute for Jewish Spirituality

mitzvot of the 613 mitzvot in the Torah, but of the nature of being a Jew who merits receiving Torah and mitzvot.

This is the significance that here God says “if you will listen to My **voice**” and not “to My **commandments**” as in several other places in the Torah. “Listen to **My voice**.” Incline your hearts to hear what it is that God wants of you; to hear in everything the inner intention that is concealed in the voice of God; what it is that God desires. This is the first element of the nature of a Jew: to listen to the voice of God, to investigate in whatever comes your way: “what does God want of me?”; “**what does YHVH your God ask of you**” (cf. Deut. 10:12, Micah 6:8).

Further, let us consider the significance of “**if you will listen to My voice**” – with specific emphasis on “**My voice**.” We are invited to listen always for the voice of God speaking directly to us. The author of *Beit Avraham* comments on the verse, “**He called to Moses and YHVH spoke to him**” (Lev. 1:1): the initial word is in the third person, obscuring who specifically it is who called to Moses. We should understand it this way: “He called to Moses” – in every call, each event that occurred to Moses, he knew that “*YHVH spoke to him*,” that the blessed Holy One is speaking to him in this manner.

There is a story told about R. Moshe Leib of Sasov who was once asked by a wagon driver to pick up something that had fallen from the wagon. When R. Moshe Leib responded that he wasn’t able, the gentile replied, “You are able, you just don’t want to.” In this moment, R. Moshe Leib heard the word of God directed to him: “you are able, you just don’t want to.”

Similarly, it is told of the Besht that once he saw someone desecrating Shabbat, and he thought to himself: whatever a person sees or hears has some connection to his or her own life. So, he thought deeply about his own life and deeds, and he realized that once he had heard some disparaging words about a *talmid chakham*, and he did not rise in his defense. Now, since there is a way in which a *talmid chakham* is like Shabbat (cf. *Raya Mehemna*, Zohar III 29b), this was why he was show the desecration of Shabbat. Whatever transpires during the course of our lives, whatever we see or hear, is all the voice of God speaking to us. This is what we learn from God’s words which precede the giving of the Torah: “**Now then, if you will listen to My voice**.” This is one of the first conditions that must be present if we wish truly to be a Jew even in our spiritual/inner experience: we must always be listening to hear God’s voice speaking to us.